

Arrest

nr. 186 104 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 180 372 van 6 januari 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend door de verzoekende partij op 17 januari 2017.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij besluit van 9 augustus 1996 wordt de verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van het tijdsverloop in zijn asielprocedure.

1.2. Op 14 juli 2000 wordt de verzoeker door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

1.3. Op 9 februari 2008 dient de verzoeker in België een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Op 25 mei 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.4. Op 15 april 2011 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afnemering van de verblijfsvergunning genomen wegens een manifeste administratieve vergissing.

1.5. Bij besluit van 22 december 2011 wordt de Nederlandse verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de verzoeker ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008.

1.6. Op 30 oktober 2012 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 16 januari 2013 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor diefstal met geweld of bedreiging en bendevoorming.

1.8. Op 12 mei 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 14 juli 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 141 143 van 17 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 14 juli 2014 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 141 144 van 17 maart 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10. Op 12 december 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat bij arrest nr. 180 374 van 6 januari 2017 de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd en de vordering tot schorsing wordt verworpen, verwerpt de Raad bij arrest nr. 186 102 van 27 april 2017 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.11. Op 19 maart 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat bij arrest nr. 180 373 van 6 januari 2017 de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd en de vordering tot schorsing wordt verworpen, verwerpt de Raad bij arrest nr. 186 103 van 27 april 2017 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.12. Op 27 december 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/07/2014 dat hem betekend werd op 04/08/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/07/2014 dat hem betekend werd op 04/08/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/07/2014 dat hem betekend werd op 04/08/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

Dit belang blijft actueel, aangezien geen enkel bevel kan worden afgegeven zonder de bepaling van een termijn (zie artikel 74/14 Vreemdelingenwet).

Conform artikel 74/14, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient een bevel om het grondgebied te verlaten te zijn voorzien van een termijn: de beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling is dwingend geformuleerd. De gemachtigde is ertoe gehouden een termijn te bepalen.

In de regel bedraagt deze termijn, conform artikel 74/14, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, dertig dagen, maar de gemachtigde kan hiervan afwijken. Hiertoe bezit de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid, zoals voorzien in artikel 74/14, §1 en artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet.

De discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om in de wettelijk voorziene gevallen af te wijken van de algemene termijn van dertig dagen, doet echter geen afbreuk aan de dwingende vereiste van artikel 74/14 Vreemdelingenwet dat de beslissing tot verwijdering een termijn moet bepalen om het grondgebied te verlaten.

Ook artikel 7, eerste lid Vreemdelingenwet legt de verplichting op aan de gemachtigde tot het bepalen van een termijn indien wordt besloten tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Een bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn voor de vreemdeling om hieraan vrijwillig gevolg te geven zijn derhalve onlosmakelijk met elkaar verbonden. Beide vormen zij essentiële componenten van eenzelfde beslissing.

De noodzakelijk te bepalen termijn om het grondgebied te verlaten is derhalve niet te beschouwen als een loutere uitvoeringsmodaliteit.

De beoordeling van de wettigheid van de bepaalde termijn in de bestreden beslissing van de verwerende partij, raakt derhalve de beoordeling van de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf.

De verzoekende partij heeft derhalve het rechtens vereiste belang.

2. In zoverre zou worden geoordeeld dat bovenvermeld uiteenzetting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst verzoeker op het volgende.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

3. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen dan wel de termijn van dertig dagen.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde erop gewezen dat verzoeker een eerder bevel van 14 juli 2014, hem betekend op 4 augustus 2014, niet heeft uitgevoerd waardoor hij weinig waarschijnlijk vrijwillig gevolg zal geven aan het nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Op deze motivatie wordt gewezen door de verwerende partij in de nota met opmerkingen, waarbij wordt bepleit dat voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze motivatie is echter maar dienstig om af te wijken van de algemene termijn van dertig dagen, niet om de exacte termijn te bepalen (met name een termijn van nul dagen of een termijn van minder dan zeven dagen). Over deze tweede, discretionaire bevoegdheid handelt huidige discussie.

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven.

Indien een vreemdeling een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd, dan vormt dit slechts een reden om af te wijken van de algemene termijn van dertig dagen. Dit is op zich geen reden om reeds een termijn van nul dagen op te leggen. Er dient nadien nog gevolg te worden gegeven aan de tweede discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, met name het opleggen van "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn".

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen (bv. zes dagen) op te leggen. De wetgever heeft bovendien expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3 een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd.

Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest.

Verzoeker wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

4. De verzoekende partij wijst op een recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.

In deze zaak werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(Arrest 24 juni 2016, nr. 190 288)

Ook in een zeer recent arrest van uw Raad zijn deze principes bevestigd:

De Raad herhaalt dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet, discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek impliceert hoe dan ook een nauwgezette motiveringsplicht. Er is overeenkomstig artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van de termijn voor vrijwillig vertrek afdoende motiveert.

(Arrest 14 december 2016, nr. 179 398)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

De verzoekende partij verwijst naar twee verslagen van de auditeur bij de Raad van State, gevoegd aan huidig verzoekschrift onder stuk 4. Beide verslagen zijn opgesteld in twee hangende procedures bij de Raad van State.

In beide verslagen wordt bovenstaande uiteenzetting van verzoeker bevestigd:

(...)

(verslag, pagina 5, stuk 6)

5. *Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet.*"

3.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/13, §3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen motieven bevat voor een termijn te verantwoorden terwijl verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen dan wel een termijn van dertig dagen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing omtrent het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten motiveert als luidt:
"(...)"

Het wordt niet door verzoeker betwist geen gevolg gegeven te hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.07.2014 en waarvan hij op 04.08.2014 in kennis werd gesteld.

Artikel 74/14, §3-4° van de vreemdelingenwet stelt dat van de termijn om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, wat in casu het geval is.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat er geen motivering voor het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten zou zijn gegeven.

Waar verzoeker verwijst naar eerdere arresten van Uw raad, dient te worden opgemerkt, zoals trouwens ook bevestigd door verzoeker, dat onze continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent.

Het eerste middel is niet ernstig"

3.1.3. De verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de termijn van minder dan zeven dagen om het grondgebied te verlaten, hoewel de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid en de vereisten van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, er wel toe gehouden was hieromtrent expliciet de motieven in de bestreden beslissing op te nemen. Er blijkt evenwel niet welk actueel belang de verzoeker bij dit middelonderdeel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat niet gemotiveerd wordt aangaande het ontbreken van een termijn die voor vrijwillige uitvoering werd toegekend.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar de arresten met rolnummer 190 288 van 24 juni 2016 en arrestnummer 179 398 van 14 december 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2.1. In een tweede middel van zijn synthesesamenvatting voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In de uiteenzetting van het tweede middel wordt tevens gewag gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoeker vat de belangrijkste elementen samen, met name dat:

- *verzoeker sinds zijn 13 jaar in Nederland woonachtig is en in Nederland is opgegroeid en daar onderwijs heeft genoten (hij heeft overigens een volledig Nederlands accent);*
- *verzoeker is sinds 2008 gevestigd in België. Hij was sindsdien kortstondig woonachtig in Nederland en Duitsland, maar keerde terug naar België om voor zijn vader te zorgen en zich bij hem te voegen;*
- *verzoeker een zeer langdurig verblijf in Nederland had: verzoeker werd sinds 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid en sinds 14 juni 2000 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Pas op 22 december 2011 werd de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder c, van de Nederlandse Vreemdelingenwet ingetrokken omdat verzoeker niet meer woonachtig was in Nederland.*
- *verzoeker ook een verblijfsrecht heeft gehad in België;*
- *alle dichte familie van verzoeker (ouders, zus, broer) wonen in België en Nederland; zij hebben allemaal een legaal verblijf, dan wel de Nederlandse nationaliteit;*
- *verzoeker perfect Nederlandstalig is en volledig is ingeburgerd; er is geen onderscheid te maken in taal, voorkomen of andere kenmerken (hierom werd hem zelfs een verblijf als EU-burger gegeven);*
- *verzoeker verblijft bij zijn vader te (...) (zie stukken 3, 4 en 5). Hij zorgt voor de kost en inwoning van verzoeker, waardoor verzoeker in staat is in zijn behoeften te voorzien. Verzoeker zelf heeft geen bron van inkomsten door zijn verblijfsituatie, hetgeen bleek toen hij een werkloosheidsuitkering aanvraagde (zie stukken 4 en 5).*
- *De vader van verzoeker, de heer I. J. (...), zeer ziek is. Hij is immobiel en heeft de zorg nodig van verzoeker (als mantelzorger). De heer I. J. (...) dient tevens zeer veel medicatie te nemen (zie de olijsting in stuk 3) en staat onder strikte, medische begeleiding.*
- *verzoeker geen binding meer heeft met het land waar hij geboren is, gezien de aanwezigheid van zijn familie in België en Nederland en zijn zeer langdurig verblijf in België en Nederland. Hij verliet Macedonië toen hij 13 jaar was. Verzoeker keerde enkel kortstondig terug voor een vakantie in zijn geboorteland.*
- *verzoeker niet op korte termijn kan terugkeren naar België, aangezien hem tegelijkertijd een inreisverbod werd opgelegd van 2 jaar. Het gaat dus niet om een tijdelijke scheiding met de familie en het sociaal netwerk van verzoeker.*
- *verzoeker heeft zelfs niet de nationaliteit van Macedonië (!), waardoor het onwaarschijnlijk is dat hij zelfs maar kan terugkeren naar zijn geboorteland. Verzoeker heeft bijgevolg geen staat waarvan hij inwoner is, dan wel bescherming kan verkrijgen. Dit wordt ook erkend door de verwerende partij in de beslissingen 19 maart 2015: “I. S. (...), Nationaliteit: Onbepaald”.*

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM. Het volledige sociale netwerk van verzoeker bevindt zich in België en Nederland. Hij is hier opgegroeid.

Bovenstaande elementen (dewelke worden gestaafd door de bijgebrachte stukken door verzoeker en door het administratief dossier), tonen bovendien een band van afhankelijkheid aan tussen verzoeker en zijn vader. De veronderstelling van de verwerende partij in zijn nota met opmerkingen is dan ook niet correct. Dit laatste volgt onder meer uit de medische problematiek van de vader (verzoeker zorgt voor

hem) en de financiële steun die op zijn beurt door de vader wordt verstrekt zodat verzoeker kan voorzien in zijn basisbehoeften.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk

deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België en zijn beperkte binding met zijn geboorteland Macedonië. Verzoeker is hier opgegroeid.

Deze vaststellingen worden niet ontkend door de verwerende partij in de nota met opmerkingen, waaruit blijkt dat zij hiermee (minstens impliciet) akkoord gaat.

Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier, dat het hier niet gaat om "gewone sociale relaties", zoals de verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen.

Verzoeker is sinds zijn 13 jaar in Nederland woonachtig en in Nederland opgegroeid. Hij heeft daar onderwijs heeft genoten (hij heeft overigens een volledig Nederlands accent). Deze volledige periode was hij woonachtig in Nederland en dus niet in Macedonië. Verzoeker is sinds 2008 gevestigd in België. Hij was sindsdien kortstondig woonachtig in Nederland en Duitsland, maar keerde terug naar België om voor zijn vader te zorgen en zich bij hem te vervoegen. Verzoeker heeft dan ook een zeer langdurig verblijf in Nederland had: verzoeker werd sinds 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid en sinds 14 juni 2000 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Pas op 22 december 2011 werd de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder c, van de Nederlandse Vreemdelingenwet ingetrokken omdat verzoeker niet meer woonachtig was in Nederland. Verzoeker heeft bovendien ook een verblijfsrecht heeft gehad in België. Alle dichte familie van verzoeker (ouders, zus, broer) wonen in België en Nederland; zij hebben allemaal een legaal verblijf, dan wel de Nederlandse nationaliteit. Verzoeker is verder perfect Nederlandstalig is volledig ingeburgerd: er is geen onderscheid te maken in taal, voorkomen of andere kenmerken (hierom werd hem zelfs een verblijf als EU-burger gegeven). Verzoeker verblijft bovendien bij zijn vader te (...) (zie stukken 3, 4 en 5). Hij zorgt voor de kost en inwoon van verzoeker, waardoor verzoeker in staat is in zijn behoeften te voorzien. Verzoeker zelf heeft geen bron van inkomsten door zijn verblijfsituatie, hetgeen bleek toen hij een werkloosheidsuitkering aanvraag (zie stukken 4 en 5). Verzoeker heeft een zeer belangrijke rol in het leven van zijn vader, een rol die zijn moeder (wegens haar leeftijd) en broer (wegens desinteresse en het feit dat hij niet inwonend is bij zijn vader) niet kunnen opnemen. De vader van verzoeker, de heer I. J. (...), is zeer ziek. Hij is immobiel en heeft de zorg nodig van verzoeker (als mantelzorger). De heer I. J. (...) dient tevens zeer veel medicatie te nemen (zie de oplijsting in stuk 3) en staat onder strikte, medische begeleiding. Verzoeker woont in België en heeft geen binding meer met het land waar hij geboren is, gezien de aanwezigheid van zijn familie in België en Nederland en zijn zeer langdurig verblijf in België en Nederland. Hij verliet Macedonië toen hij 13 jaar was. Verzoeker keerde enkel kortstondig terug voor een vakantie in zijn geboorteland. Verzoeker kan bovendien niet op korte termijn kan terugkeren naar België, aangezien hem tegelijkertijd een inreisverbod werd opgelegd van 2 jaar. Het gaat dus niet om een tijdelijke scheiding met de familie en het sociaal netwerk van verzoeker. Tot slot heeft verzoeker zelfs niet de nationaliteit van Macedonië (!), waardoor het onwaarschijnlijk is dat hij zelfs maar kan terugkeren naar zijn geboorteland. Verzoeker heeft bijgevolg geen staat waarvan hij inwoner is, dan wel bescherming kan verkrijgen. Dit wordt ook erkend door de verwerende partij in de beslissingen 19 maart 2015: "I. S. (...), Nationaliteit: Onbepaald".

Deze feiten tonen duidelijk aan dat

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen, blijkt dan ook weldegelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing bovenvermelde elementen heeft "veronachtzaamd" bij het nemen van de bestreden beslissing.

De gemachtigde diende nochtans rekening te houden met bovenvermelde feitelijke elementen: in het bijzonder het opgebouwde privé-leven van verzoeker en het gezinsleven met zijn familie, in het bijzonder zijn zieke vader.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van het privé- en gezinsleven van verzoeker, in het bijzonder ten aanzien van zijn relatie met zijn vader en het sociaal netwerk dat hij alhier heeft opgebouwd sinds zijn 13 jaar.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

3.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt sedert zijn 13 jaar in Nederland te hebben gewoond,, sedert 2008 in België te zijn gevestigd, kortstondig in Nederland en Duitsland te hebben gewoond, doch te zijn teruggekeerd om voor zijn vader te zorgen en zich bij hem te voegen, hij eveneens verblijfsrecht in België heeft genoten, alle dichte familie in België en Nederland wonen en er verblijfsrecht hebben, dan wel de Nederlandse nationaliteit. Hij vervolgt volledig te zijn ingeburgerd, bij zijn vader te wonen en voor hem te zorgen, geen binding meer met zijn land van herkomst te hebben, er zelfs de nationaliteit niet van te hebben hen hij, omwille van het inreisverbod, niet op korte termijn naar België kan terugkeren.

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole, opgesteld door de politie van de PZ RICO, blijkt dat verzoekers moeder en broer eveneens in België verblijven. Hij blijft in gebreke aan te tonen als zou hij de enige persoon zijn die voor zijn zieke vader zou kunnen zorgen.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) . Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv, het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Verzoeker toont geen bewijs van de afhankelijkheid aan, waardoor het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden. Hij beperkt zich aangaande de zorgen die hij zou dragen voor zijn vader tot een louter ongestaafd betoog.

Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker verwijst naar de banden die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Hij toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Daarnaast werd verzoeker op 29.12.2016 in de mogelijkheid gesteld om een vragenlijst in te vullen in het kader van zijn hoorrecht en waar hij melding had kunnen maken van zowel zijn familie in België als de redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, doch hij weigerde die vragenlijst in te vullen.

Verzoeker toont niet aan en door artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezins- en privéleven in België te leiden.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vereist noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een dergelijke motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Inzake de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt overwogen dat de verzoeker *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/07/2014 dat hem betekend werd op 04/08/2014”* en dat het *“weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing”*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker werpt op dat hoewel artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet ertoe gehouden is de belangenafweging ten aanzien van zijn privé- en gezinsleven in de bestreden beslissing op te nemen. De verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Ook in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris omtrent artikel 8 van het EVRM of om het even welke andere hogere rechtsnorm die in theorie de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou kunnen staan, dient te motiveren waarom een schending daarvan niet aan de orde is. Bovendien werden *in casu* aan de verzoeker reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten afgegeven waarbij rekening werd gehouden met zijn gezins-, familie- en privéleven.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De

Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Met betrekking tot zijn gezins- en familieleden voert de verzoeker aan dat hij in 2008 naar België kwam en dat hij kortstondig in Nederland en Duitsland woonachtig was, doch terugkeerde naar België om voor zijn vader te zorgen, dat al zijn dichte familieleden in België en Nederland wonen en allemaal een legaal verblijf of de Nederlandse nationaliteit hebben, dat hij bij zijn vader in België verblijft die zorgt voor zijn kost en inwoon waardoor hij in staat is in zijn behoeften te voorzien en dat hij zelf geen bron van inkomsten heeft door zijn verblijfssituatie, hetgeen bleek toen hij een werkloosheidsuitkering aanvraagde. Hij vervolgt dat zijn vader zeer ziek en immobiel is en zijn zorg nodig heeft als mantelzorger, dat zijn vader tevens zeer veel medicatie dient te nemen en onder strikte medische begeleiding staat. Hij wijst er ten slotte op dat hij geen binding meer heeft met het land waar hij geboren is, gezien de aanwezigheid van zijn familie in België en Nederland.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker samen met zijn ouders naar Nederland kwam in 1993 en dat zij aldaar langdurig legaal verbleven totdat de verzoeker in 2008 naar België kwam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet of het ganse gezin van de verzoeker hem op dat ogenblik vergezelde en ook door de verzoeker wordt dit niet verduidelijkt. Wel stelt de verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij heden inwoont bij zijn vader.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt de verzoeker, die meerderjarig is, dat hij bij zijn vader inwoont, dat zijn vader hem financieel bijstaat met kost en inwoon en dat hij voor zijn ernstig zieke vader zorgt als mantelzorger.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen elementen van afhankelijkheid aanhaalt ten aanzien van zijn overige familieleden woonachtig in België en Nederland, zodat op het eerste gezicht niet blijkt dat hij zich ten aanzien van deze familieleden (moeder, zus, broer) kan beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast blijft de verzoeker eveneens in gebreke *in concreto* aan te tonen dat er tussen hem en zijn vader een vorm van afhankelijkheid bestaat waardoor er sprake kan zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het louter samenwonen volstaat immers niet om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 27 december 2016 ten aanzien van de politie van PZ RIHO verklaarde dat hij bij een vriendin in Antwerpen verblijft. Met de loutere bewering dat zijn vader instaat voor zijn kost en inwoon, toont de verzoeker dan ook niet aan daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn vader. Ook door een stuk voor te leggen waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering aangevraagd heeft, toont de verzoeker niet aan dat zijn vader instaat voor zijn kost en inwoon, noch dat hij afhankelijk is van zijn vader. Hij toont hier enkel mee aan dat hij meent recht te hebben op een uitkering van de Belgische overheid. Ten slotte dient met betrekking tot de door de verzoeker voorgehouden afhankelijkheidsband tussen hem en zijn vader omwille van de medische zorgen die zijn vader nodig heeft en zijn rol daarbij als mantelzorger, te worden vastgesteld dat, hoewel de verzoeker bij zijn verzoekschrift stukken voegt waaruit blijkt dat zijn vader inderdaad ziek is, hij hierbij geen stukken voegt waaruit zou kunnen blijken dat hij optreedt als mantelzorger voor zijn vader. De bewering van de verzoeker dat zijn moeder wegens haar leeftijd en zijn broer wegens desinteresse niet kunnen instaan voor de mantelzorg van zijn vader wordt niet *in concreto* gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en doet bovendien geen afbreuk aan het voorgaande.

Aldus toont de verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Met betrekking tot zijn privéleven voert de verzoeker aan dat hij sinds zijn 13 jaar in Nederland woont en aldaar is opgegroeid en er onderwijs heeft genoten, dat hij sinds 2008 in België gevestigd is en nadien kortstondig woonachtig was in Nederland en Duitsland doch terugkeerde naar België om voor zijn vader te zorgen, dat hij een zeer langdurig legaal verblijf had in Nederland doch dat dit op 22 december 2011 werd ingetrokken, dat hij ook een verblijfsrecht heeft gehad in België, dat al zijn dichte familieleden in België en Nederland wonen en een legaal verblijf of de Nederlandse nationaliteit hebben, dat hij perfect Nederlandstalig is en volledig ingeburgerd, dat er geen onderscheid te maken is in taal, voorkomen en andere kenmerken, dat hij bij zijn zieke vader verblijft, dat hij gezien de aanwezigheid van zijn familie in België en Nederland en zijn zeer langdurig verblijf in België en Nederland geen bindingen meer heeft met het land waar hij geboren is, dat hij Macedonië verliet toen hij 13 jaar was en enkel kortstondig

terugkeerde voor een vakantie aldaar, dat hij op korte termijn niet kan terugkeren naar België aangezien hem tegelijkertijd een inreisverbod wordt opgelegd voor twee jaar en het dus niet om een tijdelijke scheiding met de familie en zijn sociaal netwerk gaat en dat hij zelfs de Macedonische nationaliteit niet heeft waardoor het onwaarschijnlijk is dat hij zelfs maar kan terugkeren naar zijn geboorteland. De verzoeker wijst er verder op dat zijn volledige sociale netwerk zich in België en Nederland bevindt en dat hij hier is opgegroeid. Hij stelt dat zijn privéleven wordt beschermd onder artikel 8 van het EVRM, dat volgens het EHRM moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de 'gevestigde vreemdelingen' en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat in die zin het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uitmaakt van het privéleven van elke persoon. Ten slotte laat de verzoeker nog gelden dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, het *in casu* niet om "gewone sociale relaties" gaat.

Daargelaten de vraag of de verzoeker *in casu* op concrete wijze het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat wordt beïnvloed door de bestreden beslissing heeft aangetoond, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing grondslag vindt in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Aldus dient ook hier te worden nagegaan of de inmenging *in casu* proportioneel is met het nagestreefte doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, § 52).

Te dezen kan een onevenwicht tussen de belangen van de verzoeker en de overheid niet worden vastgesteld. De verzoeker wist immers – of behoorde te weten – dat hij in beginsel slechts drie maanden in het Rijk vermocht te verblijven en kon er verder ook niet van onwetend zijn dat hij geen burger van de Unie was, en aldus ook in geen geval gerechtigd was op de E-kaart die hem aanvankelijk verkeerdelijk werd afgegeven. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de verzoeker dat zijn E-kaart werd afgenomen bij beslissing van 15 april 2011 waardoor hij geen legaal verblijf meer had in België. De loutere omstandigheid dat hij tijdens zijn illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft de verzoeker geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat de verzoeker een beschermingswaardig privéleven heeft opgebouwd in België in legaal verblijf, aldus gedurende drie maanden of, indien zou kunnen aanvaard worden dat de verzoeker er kon van uitgaan dat hij gerechtigd was op verblijf, tot 15 april 2011, wordt erop gewezen dat de verzoeker niet aantoonde dat een tijdelijke scheiding van zijn familieleden en zijn sociaal netwerk disproportioneel zou zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker na 15 april 2011 al meerdere bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten, doch deze niet uitvoerde en zijn verblijf in illegaliteit voortzette. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook dat reeds twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard doordat de verzoeker niet kon aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk was om een aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst, waarbij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door de verzoeker aangehaalde elementen van zijn gezins- en privéleven in ogenschouw nam, doch oordeelde dat deze elementen een aanvraag in het herkomstland niet verhinderen. De thans bestreden beslissing houdt enkel in dat de verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze een absoluut verbod inhoudt om het Rijk opnieuw binnen te komen en er te verblijven. Eenmaal terug in zijn herkomstland, staat het de verzoeker vrij om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf – die hij overeenkomstig de Belgische reglementering moet indienen vanuit zijn land van herkomst – in te dienen in functie van zijn privé- of gezinsleven in België. Het komt de verzoeker toe een beroep te doen op de door de wetgever voorziene verblijfsprocedures, overeenkomstig de wijze die de wetgever heeft voorzien.

In zoverre de verzoeker erop wijst dat de scheiding van zijn familieleden en zijn sociaal netwerk wel degelijk disproportioneel is, daar hem tegelijkertijd met de bestreden beslissing een inreisverbod van twee jaar werd betekend en hij aldus niet op korte termijn naar België kan terugkeren, wordt vooreerst vastgesteld dat dit betoog niet gericht is tegen de bestreden beslissing, doch wel tegen het samen met deze beslissing aan de verzoeker afgegeven inreisverbod, waartegen de verzoeker een apart beroep heeft ingesteld bij de Raad en waartegen hij deze grief kan aanvoeren. Bovendien brengt de verzoeker geen elementen aan waaruit blijkt dat er dwingende redenen zijn waarom zijn relaties (familie en 'sociaal netwerk') niet, met gebruik van moderne communicatiemiddelen, voor de duur van het inreisverbod zouden kunnen worden voortgezet vanuit Macedonië. Zo brengt de verzoeker geen enkel concreet gegeven aan omtrent de sociale relaties die zouden voortvloeien uit zijn jarenlang verblijf in Nederland

en België en toont hij tevens niet *in concreto* aan op welke wijze deze relaties het verderzetten van zijn privéleven in het land van herkomst verhinderen. Evenmin toont hij aan dat de familierelaties van die aard zijn dat bij een scheiding van de familieleden gedurende twee jaar sprake kan zijn van een schending van het privéleven. De verzoeker toont geen specifieke of bijzondere banden aan met zijn familieleden. Zoals reeds gesteld toont hij niet aan dat zijn vader van hem afhankelijk is of *vice versa*. Ten slotte wordt er op gewezen dat het voor de verzoeker ook mogelijk is om, eventueel gelijktijdig met de aanvraag om machtiging tot verblijf, de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen omwille van humanitaire redenen conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker voorhoudt dat hij alhier volledig ingeburgerd is, perfect Nederlands spreekt en reeds sinds zijn 13 jaar in Nederland en België woont, toont hij niet *in concreto* aan dat deze elementen er toe leiden dat zijn privéleven geschonden zou zijn bij het tenuitvoerleggen van de bestreden beslissing. Ten overvloede wordt er op gewezen dat de verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat de bestreden beslissing in disproportionaliteit zou staan tot zijn privéleven gelet op zijn inburgering ten gevolge van zijn langdurig verblijf in België en dat een onevenwicht blijkt tussen zijn belangen en die van de overheid, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij al verschillende keren in aanraking kwam met de politie en in 2013 door het hof van beroep te Antwerpen zelfs werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 5 jaren behalve de voorhechtenis van 28 januari 2012 tot 24 september 2012 voor diefstal met geweld of bedreiging en bendevoorming.

In zoverre de verzoeker stelt dat hij geen banden meer heeft met het land waar hij geboren is daar zijn dichte familieleden in België en Nederland wonen, hij Macedonië verliet op de leeftijd van 13 jaar en hij perfect Nederlands spreekt, wordt erop gewezen dat uit deze omstandigheden niet *ipso facto* kan worden afgeleid dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. De verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering, die overigens twijfelachtig lijkt in het licht van zijn verklaring dat hij reeds terug in Macedonië was voor een vakantie. Voorts kan uit de omstandigheid dat de verzoeker verklaart perfect Nederlands te spreken niet worden afgeleid dat hij de taal van zijn land van herkomst niet machtig zou zijn. Ten slotte was de verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing reeds bijna 37 jaar, zodat kan worden aangenomen dat hij de nodige zelfstandigheid heeft om de banden met zijn land van herkomst weer aan te knopen.

In zoverre de verzoeker nog stelt dat hij zelfs niet de nationaliteit heeft van Macedonië waardoor het onwaarschijnlijk is dat hij zelfs maar kan terugkeren naar zijn geboorteland, dat hij geen staat heeft waarvan hij inwoner is of waarvan hij bescherming kan krijgen, en dat dit ook wordt erkend door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de beslissingen van 19 maart 2015 waar zijn nationaliteit staat aangeduid als 'onbepaald', wordt erop gewezen dat de verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij geen nationaliteit heeft. Uit het enkele feit dat op de beslissingen van 19 maart 2015 vermeld staat dat de nationaliteit van de verzoeker onbepaald is, kan niet *ipso facto* worden afgeleid dat de verzoeker geen nationaliteit heeft. De verzoeker maakt met de loutere bewering dat hij geen nationaliteit heeft niet aannemelijk dat het voor hem onmogelijk is om terug te gaan naar zijn land van herkomst, Macedonië. Bovendien wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "*Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*"

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3.3.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.3.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Gelet op wat *supra*, onder punt 3.2.3.3.1., werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker geen beschermingswaardig gezins- en familieleven heeft aangetoond, zodat niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hier rekening mee diende te houden.

In zoverre de verzoeker verwijst naar zijn privéleven wordt erop gewezen dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. Uit deze bepaling blijkt enkel dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Voorts laat de verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten van welk kind het hoger belang diende te worden onderzocht, of waarin dit hoger belang dan wel zou bestaan. De verzoeker voert evenmin elementen aan met betrekking tot zijn gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN